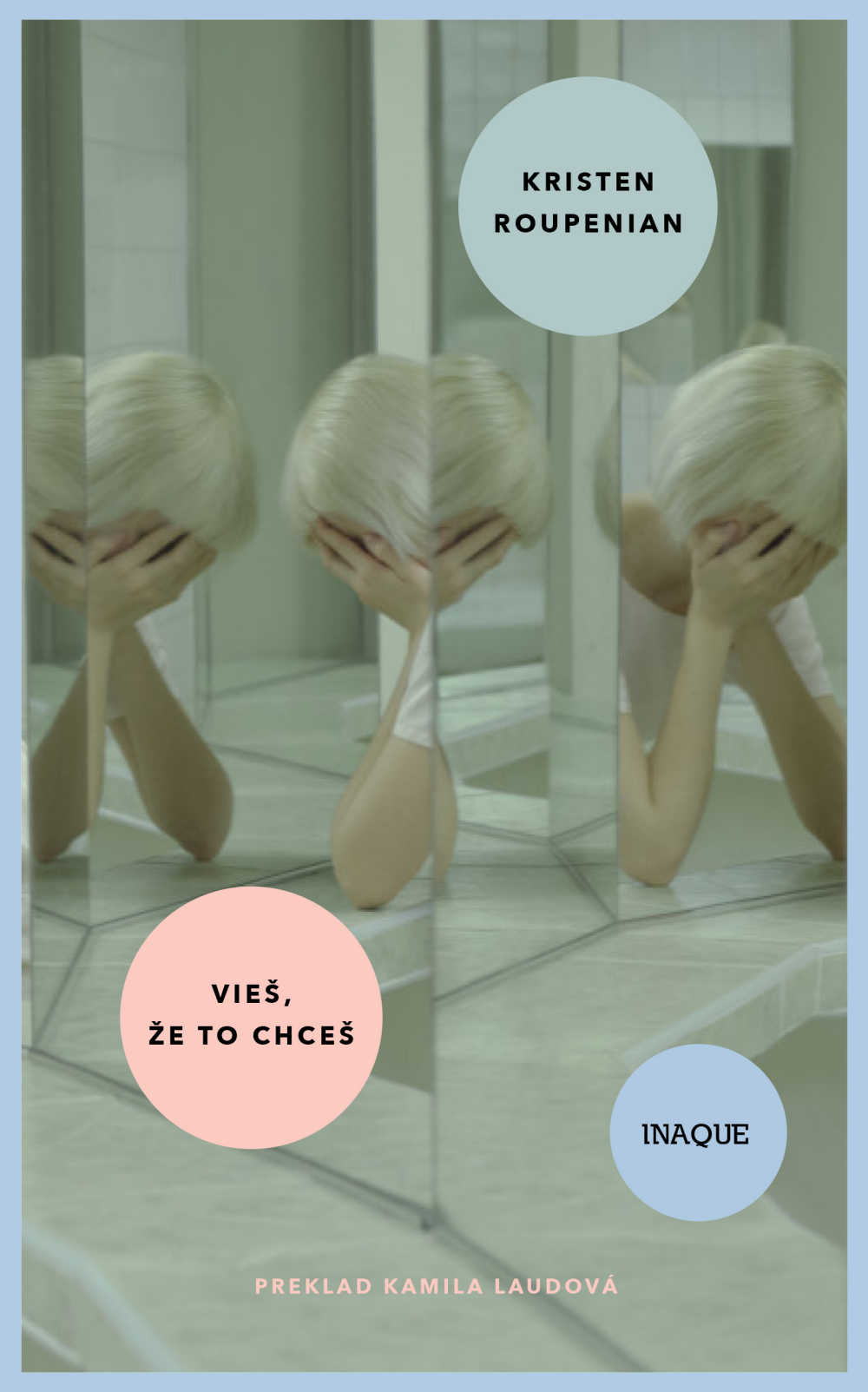

A person with short, wavy blonde hair is shown from the chest up, kneeling on a light-colored tiled floor. They are covering their face with both hands, palms facing outwards. They are wearing a white short-sleeved shirt. The background is a large, multi-paned mirror that reflects the person and the floor, creating a sense of repetition and isolation. The overall color palette is muted, with soft greens and greys from the mirror and floor, contrasted by the person's blonde hair and the white shirt.

**KRISTEN
ROUPENIAN**

**VIEŠ,
ŽE TO CHCEŠ**

INAQUE

PREKLAD KAMILA LAUDOVÁ

Kristen Roupenian

Vieš, že to chceš

Ďakujeme vám, že ste si kúpili túto knižku,
lebo dobré príbehy žijú vtedy, keď ich čítame.
Kniha, ktorú držíte v rukách, vyšla aj
vďaka nášmu spojeniu s 582, s. r. o.

582

Kristen Roupenian

YOU KNOW YOU WANT THIS

COPYRIGHT © 2019 by Kristen Roupenian

TRANSLATION © 2019 Kamila Laudová

COPYEDITING Jana Šulková, Martina Kubealaková

COVER © Barbora Šajgalíková

COVER PHOTO © Evelyn Benčíčová

SLOVAK EDITION © 2019 Inaque

ISBN 978-80-8207-054-8

ISBN E-BOOK 978-80-8207-055-5

Kristen Roupenian

Vieš, že to chceš

poviedky

INAQUE

Vďaka patrí časopisom, v ktorých vyšli niektoré z poviedok: *Zlý chlapec* v *Body Parts Magazine*, *Milovník mačiek* v časopise *New Yorker*, *Obeta* (ako *Nemusíš sa báť*) vo *Writer's Digest* a *Noční bežci* v *Colorado Review*. Hopwood Foundation ďakujem za podporu na napísanie poviedok *Noční bežci* a *Syndróm zápalkovej škatuľky*.

*Mojej matke Carol Roupenianovej, ktorá ma naučila
milovať to, čo ma desí.*

A vraví,
niečo sa ti krúti
v hrudnom koši,
a nie je to srdce.
Je to biele ako kravské črevo
a vláknité a rebrované

Lara Glenum – *Pôvab*

OBSAH

Zlý chlapec

11

Sleduj hru, dievčatko

21

Sardinky

33

Noční bežci

47

Zrkadlo, vedro a stará stehenná kost'

59

Milovník mačiek

71

Dobrý chalanisko

89

Chlapec v bazéne

131

Obeta

149

Syndróm zápalkovej škatul'ky

159

Prianie umrieť

175

Uhryznutie

187

ZLÝ CHLAPEC

Minule k nám prišiel jeden priateľ. Konečne sa rozišiel so svojou príšernou frajerkou. Šlo už o ich tretí rozchod, ale zaprisahával sa, že je posledný. Zatiaľ čo chodil hore-dole po kuchyni a vymenúval tisícky malicherností, ponížení a trápení ich polročného vzťahu, my sme vzdychali, prskali a vraštili tváre do súcitných výrazov. Keď šiel do kúpeľne dať sa dokopy, otočili sme sa na seba, prevrátili oči a predstierali sme, ako sa vešiame alebo si strieľame do hlavy. Jeden druhému sme povedali, že počúvať nášho priateľa, ako sa sťažuje na rozchod, bolo ako počúvať alkoholika nadávať na to, že má opicu: áno, samozrejme, že jeho utrpenie bolo neodškriepiteľné, ale, môjtybože, bolo naozaj ťažké predstierať súcit s niekým, kto je taký slepý k príčine svojho problému. Ako dlho plánuje náš priateľ chodiť s príšernými ľuďmi a byť prekvapený, keď sa k nemu začnú správať protivne, pýtali sme sa. Nakoniec vyšiel z kúpeľne, namiešali sme mu štvrtý drink a vysvetlili, že je priveľmi opitý na to, aby šoféroval, a ponúkli sme mu miesto na gauči.

V ten večer sme ležali v posteli a rozprávali sme sa o našom priateľovi. Nadávali sme, aký je náš byt malý, ako nemôžeme sexovať bez toho, aby nás počul. Možnože by sme sa naňho mali vykašľať, pomysleli sme si. Za posledné mesiace sa k sexu aj tak bližšie nedostal. (Príšerná frajerka mu odopierala sex; používala to ako manipulačnú stratégiu.) Možnože sa mu to dokonca bude páčiť.

Na druhý deň ráno, keď sme vstali do práce, náš priateľ stá-

le spal v napoly rozopnutej košeli. Okolo neho ležali pokrčené plechovky od piva, zjavne sa nalieval sám ešte dlho potom, čo sme si šli ľahnúť. Rozvalený na gauči pôsobil tak úboho, až sme si začali vyčítať, že sme si z neho večer uťahovali. Urobili sme mu kávu, naservírovali raňajky a povedali sme mu, že u nás môže zostať tak dlho, ako bude chcieť, ale keď sme sa vrátili z práce, aj tak nás prekvapilo, že sme ho tam našli.

Prinútili sme ho vstať, osprchovať sa a potom sme ho zobrali na večeru, kde sme mu zakázali rozprávať o rozchode. Boli sme okúzľujúci. Smiali sme sa na všetkých jeho vtipoch, objednali sme dve fľaše vína a poskytli sme mu rady do života. Zaslúžiš si niekoho, kto ťa spraví šťastným, hovorili sme mu. Potrebuješ zdravý vzťah s niekým, kto ťa bude milovať, pokračovali sme. S uspokojením sme sa dívali jeden na druhého a potom sme sa sústredili už len naňho. Bol ako smutné psíča túžiace po priateľstve a chvále; bolo príjemné sledovať, ako o ne žobroní. Mali sme chuť pohladkať ho po hebkej hlávke, poškrabkať ho za ušami a pozorovať, ako vrtí chvostom.

Po odchode z reštaurácie nám bolo spolu tak dobre, že sme priateľa pozvali k sebe domov. Opýtal sa, či by u nás mohol znova prespať, a keď sme sa spýtali prečo, pripustil, že nechce byť vo vlastnom byte sám, pretože mu tam všetko pripomína jeho príšernú bývalku. Samozrejme, súhlasili sme, môžeš u nás zostať, ako dlho budeš chcieť, veď na to máme rozťahovací gauč. Ale za jeho chrbtom sme si vymenili pohľady, pretože hoci sme mu chceli vyhovieť, vedeli sme, že nevydržíme ďalšiu noc bez sexu: jednak sme boli opití, jednak sme sa celý večer správali tak milo, až nás to vzrušilo. A tak sme si šli ľahnúť a dokonca aj zo spôsobu, ako sme mu zažehlali dobrú noc, mu asi muselo byť jasné, že budeme trtkáť. Najskôr sme robili dosť hluku, ale čoskoro sme mali pocit, že naša snaha byť potichu a následné chichotanie sa a šepot pravdepodobne pútali viac pozornosti na to, čo robíme, ako keby sme to robili ako obyčajne, a tak sme urobili, čo sme chceli, a musíme priznať, že s predstavou, že tam sedí v tme a počúva nás, sa nám to dosť páčilo.

Ráno sme sa cítili trochu trápne, ale pomysleli sme si: no a čo? Možnože to bolo potrebné, aby sa trochu rozhýbal, vrátil sa do svojho bytu a azda si aj našiel frajerku, ktorá s ním bude spávať častejšie ako raz za dva mesiace. No popoludní nám napísal, pýtal sa, čo robíme večer, a zrazu u nás spával väčšinu týždňa.

Navečerali sme sa a potom sme sa všetci traja niekam zaviezli, my vpredu a on vždy na zadnom sedadle. Podpichovali sme ho, že mu budeme dávať vreckové, prideliť mu domáce práce; žartovali sme, že by sme si mali upraviť kontakty v telefóne a začleniť ho do svojho rodinného paušálu, keďže sme spolu trávili tol'ko času. Okrem toho sme hovorili, že by sme naňho mohli dohliadnuť a zabrániť mu, aby esemeskoval príšernej bývalej frajerke, pretože hoci sa rozišli, boli aj naďalej v kontakte a on stále visel na telefóne. Sľuboval, že s tým prestane, zaprisahával sa, vraj vie, že mu to neprospieva, ale potom sa znova chytil na jej správy. Väčšinou sme s ním však radi trávili čas. Páčilo sa nám ofukovať ho, starať sa oňho a hučať naňho, keď urobil niečo nezodpovedné: napríklad si esemeskoval s príšernou bývalou frajerkou alebo nešiel do práce, pretože predchádzajúcu noc dlho žúroval.

Spávali sme spolu, hoci bol s nami v byte. V skutočnosti sme si vtedy užili ten najlepší sex. Stal sa totiž kľúčovým v našej fantázii: predstavovali sme si, ako stojí s uchom pritlačeným k stene a zvierá sa v krči závesti, vzrušenia a hanby. Netušili sme, či to tak naozaj je, možno si zakryl hlavu vankúšom a snažil sa nevšímať si nás; možnože sme mali hrubšie steny, ako sme si mysleli, ale napriek tomu sme to navzájom predstierali a hrali sa. Jeden druhého sme vyzývali, aby šiel celý červený a udýchaný do kuchyne po vodu a cestou sa pozrel, či náš priateľ spí. Ak nespál (nikdy nespál), vymenili sme si pár bežných fráz a rozbehli sme sa do postele, kde sme sa na tom smiali a znovu si zapichali, oveľa prudšie ako prvý raz.

Hra nás bavila tak veľmi, že sme začali zvyšovať stávky: z izby sme vychádzali polonahí alebo len v uteráku, nechali sme trochu a neskôr čoraz viac poodchylené dvere. V jedno

ráno po mimoriadne vášnivej noci sme si ho doberali, pýtali sa ho, či sa dobre vyspal alebo o čom sa mu snívalo, a on sa díval na zem a hovoril, že si nepamätá.

Hoci bol nápad, aby sa k nám pridal, len fantáziou, čoskoro nás začalo trochu zvláštne hnevať, že sa náš priateľ správa tak cudne. Vedeli sme, že ak sa má niečo stať, musíme urobiť prvý krok. Predovšetkým sme boli v prevahe, bol to náš byt a napokon takto sme fungovali: pindali sme a on robil, čo sme chceli. Napriek tomu nás dráždil, hádali sme sa s ním, vinili ho zo svojich frustrácií a doberali sme si ho trochu krutejšie ako na začiatku.

Kedy si nájdeš frajerku, pýtali sme sa ho. Bože, si sám tak dlho, že ti to už musí liezť na mozog. Nerobíš si to na tom gauči, však nie? Opováž sa! Keď sme si šli l'ahnúť, postavili sme sa nad neho s rukami zloženými na hrudi, akoby sme sa naňho hnevali, a hovorili sme mu, aby sa správal slušne, že gauč je pekný a nechceme na ňom žiadne škvrny. Dokonca sme to nepriamo naznačovali pred inými ľuďmi, pred rôznymi peknými dievčatami. Porozprávaj jej, vyzývali sme ho, o gauči a o tom, ako ho máš rád. Miluješ ho, nie? A on zvrátil tvár a prikývol, áno, je to pravda.

A potom sme sa raz všetci opili, fakt ožrali a narážali sme na to čoraz častejšie a bezcitnejšie, naliehali sme, aby to priznal: no tak, stále si to robíš, nie, úplne tu besnieš, keď nás počúvaš, ty perverzák, myslíš si, že to nevieme? Vtedy sme sa zarazili, pretože sme prvýkrát nahlas povedali, že si uvedomujeme, že nás môže počuť, a to sme nechceli prezrádzať. Ale on mlčal, hoci sme sa doňho poriadne navážali: počujeme ťa, hovorili sme, šibrinkovali sme mu s pivom v ruke pred očami, počujeme ťa, ako s'ťažka dýchaš, ako gauč vŕzga, pravdepodobne stále stojíš pri dverách a pozoruješ nás, akože to je v poriadku, nám to neprekáža, vieme, že si zúfalý, ale, bože, prosíme ťa, prestaň nám klamať. Potom sme sa trochu hlučne rozosmiali, doliali sme si pivo a následne sme spustili: videl si nás už toľkokrát, že teraz je rad na nás, aby sme sa na teba dívali. Mal nám ukázať, čo robí na gauči, keď tam nie sme. Zdalo sa nám,

že si z neho uťahujeme, že doňho rýpeme a doberáme si ho už celé hodiny, a hoci bol čoraz nervóznejší, neodišiel, sedel na gauči ako prikovaný, a keď si konečne začal rozopínať rúporok, pocítili sme vzrušenie ako nikdy v živote. Dívali sme sa naňho, kým sme to zniesli, a potom sme sa odtackali do izby. Robili sme to pri otvorených dverách, ale nepozvali sme ho dovnútra; chceli sme, aby nás pozoroval zvonka.

Nasledujúce ráno sme sa ocitli v delikátnej situácii, ale vyhovorili sme sa, že sme boli opití, bože, boli sme totálne na šrot. Po raňajkách odišiel a na tri dni zmizol. Na štvrtý večer sme mu poslali správu a zašli sme do kina a na piaty deň sa vrátil do nášho bytu. Udalosť sme už síce nespomínali, no samotný fakt, že sme spolu a pijeme, vyzeral ako súhlas s tým, že sa to zopakuje. Pili sme s vytrvalosťou a bez žartov, pričom s každou ďalšou hodinou rástlo nielen napätie, ale aj istota, že to chce, až kým sme napokon nepovedali: Chod' do našej izby a počkaj na nás. Keď odišiel, dlho sme dopíjali, vychutnávali sme si drinky a až potom sme sa vybrali za ním.

Stanovili sme si pravidlá, čo môže a nemôže robiť, čoho sa môže a nemôže dotýkať. V podstate nemohol robiť nič; vlastne sa len pozeral a niekedy nemal dovolené ani to. Boli sme tyrani; najväčšie potešenie sme mali z vymýšľania pravidiel, ich menenia a jeho reakcií na ne. Najskôr sa počas týchto večerov dialo niečo zvláštne, nevyslovené, bolo to ako bublina visiaca na vlásku skutočného života, ale potom, asi po týždni, sme mu stanovili pravidlo, ktoré musel dodržiavať aj cez deň, a zrazu sa v realite objavila štrbina, cez ktorú k nám prenikali nové možnosti.

Zozačiatku sme mu prikazovali niečo, čo sme mu aj tak stále opakovali: vstávaj, osprchuj sa, ohol' si tvár, prestaň esemeskovať tej príšernej babe, ale teraz mala každá z inštrukcií elektrický náboj, po každej z nich vzrástlo vzrušenie. Pridávali sme ďalšie a ďalšie pokyny: musí si ísť kúpiť krajšie oblečenie, ktoré sme mu vybrali. Musí sa dať ostrihať. Musí nám pripraviť raňajky. Musí poupratovať okolo gauča, na ktorom spával. Spísali sme mu rozvrh a rozdelili ho na čo najmenšie časové

úseky, a tak už spával, jedol a čúral, len keď sme mu to dovolili. Takto to vyzerá kruto a možnože to aj kruté bolo, ale všetkému sa podriadil bez slova a chvíľku v našej starostlivosti dokonca pookrial.

Zbožňovali sme jeho túžbu zapáčiť sa, no potom sa nám to pomaličky začalo dostávať pod kožu. Sexuálne bol jeho neoblomný inštinkt poslúchať frustrujúci; keď sme takto začali žiť, vytratilo sa vzrušenie či neistota prvej opojnej noci. Čoskoro sme si ho znova doberali; žartovali sme, že sme mu ako rodičia, že sa správa detinsky, a usmerňovali sme ho, čo má a nemá dovolené robiť na gauči. Vymýšľali sme nemožné pravidlá a zavádzali malé tresty za ich porušenie; ty si ale zlý chlapec, opakovali sme mu. Pozri sa, čo si spravil. Na chvíľu sme si s tým vystačili. Boli sme diabolsky vynaliezaví, pokiaľ šlo o tresty, ktoré začali tiež postupne eskalovať.

Prichytili sme ho písať si s príšernou babou, a keď sme mu zabavili telefón, zistili sme, že s ňou je celý čas v kontakte aj potom, čo nám sl'úbil – odprisahal! –, že spolu skončili. Na našom hneve, osobnej zrade, ktorú sme cítili, nebolo nič smiešne. Posadili sme si ho za stôl. Pozri, povedali sme, nemusíš s nami bývať, nedržíme ťa tu, vráť sa domov, ak chceš, fakt, máme to úplne u riti. Mrzí ma to, hovoril, viem, že mi to nerobí dobre, že to nechcem. Plakal.

Mrzí ma to, opakoval, prosím, nevyhadzujte ma. Dobre, pritakali sme, ale to, čo sme s ním v ten večer robili, bolo priveľa aj na nás a ráno sme zo seba boli zhnusení a z pohľadu naňho sa nám obracal žalúdok. Povedali sme mu, aby šiel domov, že mu dáme vedieť, keď ho budeme chcieť znova vidieť.

Ale keď odišiel, začali sme sa tak nudiť, že sme to takmer nedokázali zniesť. Pretrápili sme sa dva dni, no bez neho sme sa cítili zbytoční a prázdni, akoby sme ani neexistovali. Väčšinu času sme strávili rozhovormi o ňom, špekulovaním, čo je na ňom v neporiadku, v čom je úplne nefunkčný, a potom sme si sl'ubovali, že ak v tom budeme pokračovať, nech už „to“ je čokoľvek, budeme to robiť dôstojne, budeme sa stretávať a diskutovať, stanovíme si šifrované slová, aby sme vedeli,

kedy prestať, a budeme praktikovať polyamóriu. Na tretí deň sme mu zavolali, nech sa vráti. Naše úmysly boli dobré, ale všetci sme boli takí odporne zdvorilí a cítili sme sa spolu tak nepríjemne, že jediný spôsob, ako vyčistiť vzduch, bolo zájsť do spálne a zopakovať všetko, čo nás pred tromi dňami tak znechutilo.

Potom sa všetko ešte zhoršilo. Bol ako niečo klzké, čo sme chytili do dlane, a čím viac sme stláčali, tým viac sa nám to prelievalo pomedzi prsty. Šli sme po niečom v ňom, čo nás poburovalo, no zároveň sme z toho šaleli ako psy, čo zavetria stopu. Experimentovali sme s bolesťou, modrinami, reťazami a hračkami, až kým sme neodpadli v zmesi vlhkých končatín, polepení ako odpad, ktorý sa vyplaví na pláž po búrke. V tých chvíľach zavládol pokoj, v izbe sa ozýval len náš spomaľujúci sa a miešajúci sa dych. Potom sme ho vyhodili, aby sme mohli byť sami, ale čoskoro v nás začala narastať potreba znova ho roztrhať. Nech sme mu robili čokoľvek, nikdy nás nezastavil. Nech sme mu prikázali čokoľvek, nikdy nepovedal nie. Aby sme sa ochránili, zatlačili sme ho do najzadnejšieho kúta našich životov. Prestali sme s ním chodiť von, na večere, prestali sme sa s ním rozprávať. Telefón sme mu zdvihli len vtedy, keď sme chceli mať sex: brutálne troj-, štvor-, päťhodinové stretnutia, po ktorých sme ho poslali domov. Žiadali sme, aby nám bol vždy k dispozícii, a odstrkovali sme ho ako jo-jo: chod', príď, príď, chod'. Ostatným kamarátom a kamarátkam sme sa vôbec neozývali; práca bola miestom, na ktoré sme si chodili odpočinúť a pospať. Keď s nami nebol doma, dívali sme sa na seba, absolútne vyčerpaní tým istým vyblednutým pornom, ktoré sa nám neustále prehrávalo v hlave. Až prišiel deň, keď nám prestal odpovedať na esemesky. Najskôr zareagoval po piatich či po desiatich minútach, potom po hodine, až nám nakoniec napísal: Mrzí ma to, ale dnes večer to asi nepôjde, som dosť zmätený.

A vtedy sa to zlomilo. Načisto nám preplo. Behali sme po byte, vzlykali sme, rozbíjali taniere a vrešťali, že toto, doriti, robiť nemôže, že nám to nesmie robiť. Už sme sa nemohli vrátiť

k starému životu, byť v posteli len dvaja, nacvičovať nezáživný sex bez toho, aby sa na nás niekto díval, bez toho, aby sme sa mali do koho zahryznúť, zadrapiť. Šaleli sme, minimálne dvadsaťkrát sme mu zavolali, ale nedvíhal, a tak sme sa nakoniec rozhodli: nie, toto neznesieme, ideme za ním, pred nami sa neschová, zistíme, o čo tu, doriti, ide. Zúrili sme, no zároveň sme cítili divoké vzrušenie, napätie takmer ako na love: vedeli sme, že sa stane niečo šialené a nezvratné.

Pred bytovkou stálo jeho auto a v oknách, kde býval, sa svietilo. Zavolali sme mu z ulice, ale stále nedvíhal, a keďže sme mali kľúče ešte z čias, keď sme mu chodievali polievať kvety a vyberať poštu, odomkli sme si.

V spálni sme našli nášho priateľa s príšernou babou. Boli nahí, on do nej zhora prirážal. Vyzeralo to tak trápne jednoducho po tom všetkom, čím sme si spolu prešli, že sme najskôr mali chuť rozosmiať sa.

Všimla si nás prvá a zapišťala od prekvapenia. Odvalil sa a otvoril ústa, no nevydal žiadny zvuk. Jeho vydesená tvár nás trochu upokojila, ale bola to len kvapka vody v lesnom požiarí. Dievčina sa rýchlo pozakrývala a jej šokované výkriky sa zmenili na príval obvinení. Čo to, dopekla, robíte, vrešťala, čo to má byť, kurva, čo tu robíte, ste obaja úplne mimo, totálne drbnutí, povedal mi všetko, všetko, čo robíte, ste úplne na hlavu, vypadnite odtiaľto, padajte, ste chorí, vypadnite, vypadnite, vypadnite.

Drž hubu, povedali sme jej, no nevšímala si nás.

Prosím ťa, vložil sa do toho náš priateľ. Prestaň, prosím. Nemôžem premýšľať. Prosím. Ale neprestala. Rozprávala ďalej, hovorila o ňom, o nás, o všetkom, čo sa stalo. Dokonca aj o tom, čo nám o nej povedal, čo jej povedal o nás; a teraz vedela všetko, ešte aj to, o čom sme sa hanbili hovoriť. Mysleli sme si, že sme odhalili každú jeho stránku, a pritom nám klamal, celý čas to pred nami skrýval a nakoniec sme tí odhalení boli my.

Nech prestane, kričali sme a cítili, ako v nás rastie panika; nech prestane, nech drží hubu, nech už drží hubu. Zaťali sme päste, prísne sme sa naňho zahľadeli. Triasol sa a leskli sa mu

oči. V tej chvíli hnev, ktorý nás zachvátil, dohorel a niečo do seba zapadlo.

Nech prestane, zopakovali sme – a on ju prinútil prestať.

Doľahol na ňu celou svojou váhou, bojovali spolu, padali údery, škriabali sa, postel' sa triasla a nočná lampa nadska-kovala na stolíku, a potom sa prestali hýbať, hrudníkom sa jej opieral o chrbát, rukou ju držal pod krkom, tvár mala zaborenú do matraca.

Dobre, povedali sme. Teraz pokračuj. Dokonči to. Nenechaj sa vyrušovať. Chceš to, nie? Vieš, že to chceš. Tak pokračuj. Dokonči to. Dokonči, čo si začal.

Prehltol, pozrel sa na príšernú babu pod sebou, ktorá sa prestala brániť a nepohnuto ležala s vlasmi zamotanými do zlatistého hniezda.

Prosím, nenúťte ma, hlesol.

Konečne, konečne sa aspoň trošičku vzoprel. Bol to však banálny záver, pretože bol taký žalostný, taký malý a nám... nám pri nohách ležal celý svet. Keďže sme našli, čo sme hľada-li, a vedeli sme, že to dokážeme, že ho opäť dokážeme zlomiť, mohli sme odísť, ale nespravili sme to. Zostali sme a on urobil všetko, čo sme mu prikázali. Čoskoro mala príšerná baba úplne bledú pokožku – s výnimkou modriny, ktorá sa jej ťahala cez stehná –, nehýbala sa, posúval ju on, ruky sa jej uvoľnili, dlane sa roztvorili. Napriek tomu však pokračoval; v izbe sa zotmelo a znova rozjasnilo, vzduch sa naplnil pachmi a my sme ho tam držali a on robil to, o čo sme ho požiadali. Keď sme mu prikázali prestať, dievčina mala namiesto očí dva modré kamienky a suché pery sa jej natiahli nad zuby. Odtlačil ju, zaúpel a snažil sa pred ňou ukryť, ukryť sa pred nami, ale nedovolili sme mu to; položili sme mu ruky na plecia, pohladili ho po spotených vlasoch, utreli mu slzy z líc. Pobožkali sme ho, ovinuli jeho ruky okolo jej pásu a pritlačili sme mu tvár k jej tvári. Ty si ale zlý chlapec, pošepli sme na odchode.

Pozri sa, čo si spravil.